

stillet sig liberalt overfor Færdselen over deres Ejendomme, forandrede deres Sind i saa Henseende. Det vidner om en Tankegang hos det ærede Medlem, som jeg paa det bestemteste vil afvise overfor de Folk, der har givet danske Mænd og Kvinder Adgang til de Skønheder, der laa indenfor deres Ejendommens Omraade. Saa-dan er de Folk sikkert ikke.

Niels Petersen: Det er Udtalelser af det ærede Medlem for Københavns 1ste Valgkreds (Wulff) og det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Ross), der foranlediger mig til at gøre nogle Bemærkninger. Begge disse ærede Medlemmer syntes at gaa ud fra som givet, at den udyrkede og for Græsvækst blottede Strandbred var ubetinget dens Ejendomsret undergivet, som var Ejere af den Jord, der stødte umiddelbart op dertil. Jeg skal ikke her komme ind paa nogen nøjere Drøftelse af dette Spørgsmaal, men jeg vil gøre opmærksom paa, at i min Hjemegn var Forholdet i hvert Fald hele min Barn-dom og Ungdom igennem dette, at ingen af Ejerne af de Jorder, der grænsede op til Kattegat og Sejerøbugten, noget Øjeblik tænkte sig Muligheden af at kunne afsperre den for Græsvækst blottede Strandbred for Færdsel, enhver havde fuldkommen fri Adgang til den. Dette fandt endda et meget stærkt Udtryk derigennem, at Ejerne af de tilstødende Jorder ikke mente, at de havde nogen som helst Ret til at hindre andre i at hente Tang fra Stranden. Tangen benyttedes som Gødning og havde derfor megen Værdi. Men man indskrænkede sig i Regelen endda ikke dertil; naar Folk havde hentet Tangen ude fra Strandbredden, anbragte de den i Dynger oppe paa den græsbevoksede Del af Strandbredden. Der var adskillige af Ejerne af disse Grunde, der fandt, at dette var temmelig stærkt, og de gjorde gældende, at det havde de egentlig Ret til at forbyde. Men det blev ikke anset for passende at forbyde det, og det var yderst sjældent, at der skete noget i den Retning. Men saa snart man kom ned til den ikke græsbevoksede Del, havde alle og enhver — det var man fuldkommen paa det rene med — fuldstændig fri Adgang.

Det var blot disse Oplysninger, jeg

vilde give, idet jeg i øvrigt ikke skal komme ind paa Spørgsmaalet om, hvorvidt de tilgrænsende Ejere har denne Ejendomsret. Jeg tvivler derom eller, rettere sagt, jeg er overbevist om, at de ikke har den, at der fra Arilds Tid har været fuldkommen fri Adgang til den ikke græsbevoksede Del af Strandbredden.

Formanden: Folketingsmanden for Københavns 1ste Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Wulff: Jeg anser det ikke for hensigtsmæssigt at deltage i denne Diskussion, som nu helst maa føres videre i Udvalg. Men jeg vil dog overfor den sidste ærede Taler (Niels Petersen) sige, at jeg ikke her har hævdet — hvad der maaske alligevel er rigtigt —, at de Ejere i Nærheden af den for Græsvækst blottede Strandbred, hvis Ejendomme gaar ud til denne, nødvendigvis maa have Ejendomsret til den; men jeg har fremdraget det faktisk foreliggende Forhold, at en Ejer havde købt og af vedkommende lovlige Myndigheder faaet udmaalt en Ejendom, som, da han købte den, gik tæt ud til Vandet — jeg kan ikke i dette Øjeblik sige hvor tæt —, men lidt efter trængte Vandet frem, saaledes at hans Ejendom gik udover den derved skabte, for Græsvækst blottede Strandbred, og denne Del af Ejendommen var han paa det Tidspunkt, da jeg blev bekendt med Forholdet, i Lag med at generobre helt ud til de Mærkepæle, som oprindeligt var satte. I dette Tilfælde i alt Fald mener jeg, at det offentlige ikke uden videre har Ret til at sige, at denne Mand ingen Ejendomsret har over denne Del af Ejendommen; han maa have Ejendomsret til, hvad der er blevet ham udmaalt som Ejendom under de bestaaende Loves Beskyttelse. Skulde det ærede Medlems Teori være rigtig, har det været urigtigt af Myndighederne at tilmaale Manden denne Ejendom, men saa maa de bære Skaden derved og ikke Manden selv.

Jeg skal endnu pege paa, at i § 20 i Lovforslaget er der Tale om Eneraadighed over „den til en Ejendom hørende Strandbred“. Ejendomsretten over den Strandbred, som Loven her selv erkender hører